

Hei olen Sandra Riverstone, olen Lontoosta kotoisin ja täytän neljän kuukauden päästä 16 vuotta. Minua kiusataan koulussa: Lyödään, haukutaan, tönitään, syrjitään ja ärsytetään tahallaan. Tänään heräsin puoli kahdeksalta kouluun. Pelkään yleensä lähteä kouluun koska sielä oleminen on täyttä uhkapeliä. Yht` äkkiä tunsin kovaa kipua nilkassani, kuin nilkkaani kierrettäisi ympäri ja ympäri... Katsoin taakseni ja näin siskoni vääntävän jalkaani. "Lopeta!!" huusin ja potkaisin siskoani leukaan. Andy, siskoni, alkoi itkemään ja juoksi äidin luokse valittamaan että minä kiusaan. Katsoin kelloa ja kouluni alkoi kahdentoista minuutin päästä. Juoksin vessaan, vilkaisin peiliin ja sieltä heijastui kalpeat kasvot, vaaleineen hiuksineen ja sini-silmineen. Otin laukkuni ja lähdin kouluun...peloissani niinkuin aina. KOULUSSA Olin koulussa jo viisi yli kahdeksalta. Näin kuinka kaverini puhui ja nauroi ryhmässä. Kävelin tyttö ryhmää päin ja yritin päästä mukaan keskusteluun. Ei, en päässyt he lähtivät nauraen luokkaa päin missä meillä olisi historian tunti. Olen yleensä tunneilta myöhässä koska jään käytävään itkemään tai en uskalla mennä luokkaan. En uskalla kertoa tästä kenellekkään, isäni on kuollut ja äitini on Andyn kanssa kotona. Eivät he väittäisi jos minä esimerkiksi kuolisin... Juoksin luokkaan ja menin omalle paikalleni. Vieressäni istuu yksi aika söpö poika, hänen nimensä on Jack mutta niinkuin kaikki, hän vihaa minua. Joten minulla ei ole mahdollisuutta edes puhua hänelle, hän kuitenkin nauraisi. Tänään käsittelimme vuoden 1666 Lontoon suurpaloa, ja meidän piti ottaa vierestämme pari, tehtävää varten. Minun pari eli Jack mulkaisi minuun ilkeästi ja sanoi " Älä luule että sinä minun pari olet.!" Kun tunti loppui olin taas väli-tunnin yksin. Kaikki oli omissa ryhmissään ja kaikkilla oli hymy kasvoillaan , minulla taas kyyneliä. KOULUN JÄLKEEN Koulun jälkeen en jaksanut mennä kotiin, ahdistavaan paikkaan missä ärsyttävä Andy kiljuu ja huuta. Joten päätin mennä kaupunkiin tiesin että kaikki tytöt meidän luokalta meni joka päivä kaupunkiin enkä siksi mennyt juurikaan kaupunkiin mutta nyt oli eri asia. Menin kauppa keskukseen sisään ja oven edessä, pitkän käytävän päässä näkyi "H&M" valo. Pidän vaatteiden ostamisesta joten lähdin kävelemään kauppaa kohti. Katsoin oikealleni ja näin Emmi, Janni ja Fanni istumassa penkillä. He ovat minun luokkani pahimpia kiusaajia. Pyyhkäisin hiukset pois naamaltani ja katsoin vasemmalle. Jack. Jack Hatol. Hänen vihreät silmät ja ruskeat hiuksensa saivat minun aivan hänen lumoihinsa mutta tiesinhän että hän vihaa minua. Hän on hakannut minut kerran koulun takapihalla. Jouduin sairaalaan 3 viikkoksi enkä anna sitä hänelle anteeksi! En ymmärrä miksi olen silti ihastunut häneen noiden kauheuksien jälkeen. Istuin Jackin viereen ja sanoin ujosti hei. Jack ei ensiksi vastannut mutta kun ei jaksanut enään minun tuijottavaa katsetta, hän sano hei. Hymyilin hänelle mutta hän ei vastannut hymyyni. Hän oli aikeissa lähteä mutta huusin hänelle " Odota! Jack minulla on asiaa" Jack kääntyi ja katsoi minua kuin hullua ja hymähti. Hän tuijotti minua ja minä viimeinkin ymmärsin jatkaa asiaani. " Miksi kiusaat minua?" Hän lähti. Hän ei vastannut kysymykseeni vaan lähti. Mikä hänellä on? En mielestäni ole tehnyt hänelle mitään. Vilkaisin kelloon ja se näytti kuutta. Tasan kuutta. Äiti on aina vaatinut että menen seitsemäksi kotiin jos menen johonkin koulun jälkeen. Joten lähdin kotiin scooterillani. KOTONA Kun saavuin kotiin, asumme modernissa kartanossa mutta kukaan luokkaisistani ei uskonut eikä kukaan kehdannut käydä meillä kylässä. Saavuin kotiin tasan seitsemältä. Aika hyvä ajoitus ajattelin. Minulle tuli hirveä pino läksyjä tehtäväksi, ihme kyllä , pidän läksyistä ja opiskelusta. Läksyjen jälkeen menin nukkumaan. Nukahdin äkkiä mutta heräsin kesken unien, taas. Ajattelin Jackia. Mietin mikä minussa on? Olenko todellakin tehnyt jotain hänelle? Kello oli yksi. En jaksanut olla neljän seinän sisällä koko ajan joten lähdin scooterillani ajelemaan ympäri kaupunkia. Ajoin Jackin talon ohi. Mutta pysähdyin hieman ennen kuin talo hävisi näkyvistä. Hänen huoneen valot olivat päällä. " Mitä jos Jack on hereillä..." sanoin hiljaa. Sitten vanha rouva kysyi:" Pieni

tyttö, mitäs teet näin myöhään täälä? Mene nukkumaan tai soitan poliisit" Hymyilin tyhmästi ja jatkoin matkaani. Saavuin risteykseen missä yöllä on aina hirveä ruuhka. Painoin jarrua. Se ei jarruttanut! Scooterini ei pysähtynyt. Ajoin suoraan rekkaa päin. Sitten meni pimeäksi. Tunsin kuinka käteni taittui rekan alle ja siihen se sitten jäi. SAIRAALASSA Heräsin koneissa. Minulla oli happi kone naamassa ja monia johtoja ympäri kehoani. Käänsin katseeni äitiini joka istui tuolissa lukemassa naisten lehtiä. " Äiti...Mitä tapahtui?" kysyin. Äiti pisti lehden pois ja silitti päätäni. Hän alkoi itkeä ja lähti huoneesta. Miksi hän lähti eikä kertonut mitä oikein tapahtui? Kuolenko minä? Joudunko jättämään kaiken? No, hyvä puoli tässä on se että pääsen isäni luokse taivaaseen. Katselin sairaalan kattoa vähän aikaa kunnes lääkäri tuli huoneeseeni. Hän hymyili ja minä yritin hymyillä takaisin mutta en pystynyt. Joku esti hymyilemisen. Lääkäri kysyi miten voin, vastasin että ihan hyvin. Lääkäri kertoi koko tapahtuman ja mitä minulle käy. " Sinun oikea kätesi on pahasti murtunut. Et hengitä itse. Sinulla on kone pitämässä sinua elossa. Jos tätä konetta ei olisi, olisit kuollut jo kolme tuntia sitten." Järkytyin. Päivät kuluivat koneessa. Äitikin oli käynyt pari kertaa juttelemassa minulle. Ainoa toive olisi nähdä Jack...Ehkä viimeisen kerran. KUOLEMAN PORTEILLA Sain vakavan aivo veren vuodon. Minä kuulin kun kone piti pitkää piippausta mutta itse olin tajuissani. Miksi? Lääkärit tulivat hoitamaan hoitamaan minua. He eivät ehtineet kertoa mitä tekevät. Siinä makasin hoidettavana. Toivuin siitä. Mutta lääkärit kertoivat että kuolema voi olla lähellä...Heidän oli pakko kertoa että on aika mahdollista että kuolen parissa viikossa. Meni taas pari päivää ja näin sukulaisia todella paljon ja sain "Parane" kortteja. Olin onnellinen vielä, vaikka kohta en makaa sängyssä, makaan hauta-arkussa. Yht`äkkiä Jack ilmestyi ovesta sisään. Jack? En ollut uskoa silmiäni. Olenko nyt sielä taivaassa? En. Olen sairaalan huoneessa koneiden kanssa ja ...Jackin kanssa. " Moi. Kuulin että olet sairaalassa ja jäit auton alle...Anteeksi. Anteeksi...Sandra minä itse asiassa tykkäsin ja tykkään sinusta. Olen ihastunut sinuun. " Hymyilin ja nyökkäsin. " Niin minäkin" sanoin. Jack ja minä juttelimme pari kymmentä minuuttia kunnes lääkäri tuli. "Oletteko omaisia?" lääkäri kysyi Jackia katsoen. Jack kääntyi lääkäriin päin ja otti kädestäni kiinni ja vastasi " Olen. Olen hänen hyvä ystävä" Lääkäri kysyi minulta että onko tämä totta ja vastasin myöntävästi. Jack ja minä katsoimme toisiamme silmiin. Sitten hän kuiskasi minun korvaani " Voisitko sairaalan jälkeen lähteä ulos minun kanssani?" Yllätyin niin että haukoin henkeä. En tiennyt mitä vastaan. Sitä paitsi jos lähden ...Taivaaseen. Mutta kuitenkin vastasin kyllä. Sitten hän..Suuteli minua! Hän hymyili kauan minulle kunnes huomasi tämän hengitys koneen mikä oli minuun kytketty. Kerroin koko tarinan ja senkin että kuolen ilman näitä koneita. Taas kerran päivä kääntyi yöksi ja Jack jäi yöksi...Hän nukkui samassa sängyssä kuin minä pidellen kättäni. Keski-yöllä kuulin itkua. Käännyin ja näin Jackin itkevän. Kysyin " Mikä on?" Jack katsoi minuun ja silitti minun poskeani. Hän ei vastannut... Huomasin että hän pelkäsi. Hän pelkäsi että kuolen. Näin sen. Ei pelkoa voi piilottaa. Juttelimme vähän aikaa ja nukuimme lopun yön. Aamulla en herännyt. En tuntenut enää mitään. Paitsi...Tunsin vain Jackin käden. Kuulin kuinka hän huusi apua itkuisena. Halusin sanoa että olen kunnossa taivaassa. En pystynyt. En jaksanut tehdä mitään. Kuulin kuitenkin kaiken. Lääkärit juoksivat joka puolella ja Jack huusi kivusta...Hän kysyi monta kertaa lääkäreiltä kuolenko minä. He eivät vastanneet. Mutta hetken päästä pääsin poretista sisään. Minut otti vastaan valko pukuinen mies. Hieman isäni näköinen. Sehän oli isäni! Isäni käski kävellä pilvi portaat ylös...Taivaaseen